

Daar heb je Zwarte Piet

1

'N SINT NIKOLAASVERHAAL DOOR P. DE ZEEUW J-Gzn.

„We moesten het van 't jaar eens „echter” doen Meeuwis,” zei vrouw Visser, de boerin van Rustenburg.

Ze was bezig een kous te stoppen, terwijl haar man aan de andere kant van de brede schouw 'n pijp zat te roken.

„Wat bedoel je Kee?”

„Wel, met Sinterklaas bedoel ik... De kinderen zijn naar bed, we kunnen er nu eens rustig over praten.”

„Maar we doen het toch elk jaar echt,” opperde Meeuwis. „Elk jaar komt Symen van der Giessen als een echte Sint vermomd een bezoek brengen aan de boerderij en Hannes Verveer was verleden jaar Zwarte Piet, die zal het misschien wel weer willen doen.”

„O dat denk ik ook wel. 't Is voor Symen en Hannes een buitenkansje moet je denken. Symen twee en Hannes één rijksdaalder, da's warempel geen gekheid.”

„Nou ja vrouw, daar praten we nu niet over. We hebben acht kinderen en die gun ik graag met Sinterklaas zo'n aardigheidje. Dat mag best wat kosten.”

„Ja juist, maar 't kan voor hetzelfde geld veel „echter” wezen,” begon de vrouw weer.

„Wat bedoel je daar nu in vredesnaam mee?” vroeg de boer.

steen te gooien. Als het zó gaat, dan is het pas echt.”

„Kee ben je mal, zou jij Symen en Hannes over het dak willen laten lopen? Laat naar je kijken vrouw, dat doen die lui immers nooit?”

„Nou ja over het dak laten lopen, bedoel ik nou niet precies. Ze zouden met een ladder op het dak moeten klimmen en bij de schoorsteen moeten gaan staan. Je weet die schoorsteen van ons is breed en ruim. Daar kunnen de cadeautjes vlot doorheen.”

„Als je maar weet, dat we een tijdje terug geslacht hebben en dat de hammen en de zijden spek er nu in hangen.”

„Weet ik wel, maar even goed is er nog ruimte genoeg. De pakjes kunnen er nog gemakkelijk doorheen.”

„Nou vooruit,” zei Meeuwis, „als je dat dan zo aardig vindt, 't is mij goed. Maar 't is de vraag of Symen en Hannes zullen willen.”

„Je kunt het ze toch zeker vragen? Desnoods geef je ze ieder een gulden meer, dan zijn ze allang lekker!”

Zó was het begonnen.

De boer had er eerst, in diep geheim, met Symen de knecht over gesproken en toen die er geen bezwaar tegen had, was ook Hannes vlug voor het plan gewonnen.

De Sinterklaasavond was aangebroken. Ze hadden die avond op de boerderij wat lang zitten schemeren. Zodoende konden de kinderen de maan door de bomen zien schijnen.

Het vuur was gedoofd en over de askolk was een laag hooi gespreid. Zogenaamd was dit voer voor de schimmel van Sinterklaas, maar in werkelijkheid had moeder dit gedaan, om te voorkomen, dat de cadeautjes stuk vielen.

Eindelijk werd de lamp opgestoken en de luiken gesloten. De kinderen zaten rondom de tafel en speelden met het ganzenbord en kregen een kopje heerlijke chocolademelk. Onderwijl verliet Meeuwis de kamer.

„Dat zal ik je zeggen, Meeuwis... Symen en Hannes komen binnen met veel lawaai; Hannes bonst eerst op de deur en dan doet hij die op een kier open en strooit pepernoten. Afijn, jij weet net zo goed als ik hoe dat gaat. Maar dat is toch niet zoals dat nu „echt” hoort. De Sint hoort toch over het dak te komen en zijn cadeautjes door de schoor-

Hij zei, dat hij nog even naar de stal moest, om te kijken hoe het met de zwart-bonte koe Aagje ging. Die had die dag niet genoeg gegeten en hij meende, dat ze ziek zou worden.

Kee wist wel, dat er aan Aagje niets mankeerde. Meeuwis moest eenvoudig naar buiten om Symen en Hannes te helpen.

Het was nog niet zo simpel als het leek, om op het grote dak te klauteren voor Hannes met de zak met cadeautjes en de Sint met zijn lange tabbaard aan. Daarbij konden ze heus wel een beetje hulp gebruiken.

Nu die hulp werd graag verleend.

Er werd een lange ladder tegen het dak gezet. De boer klom er tegenop met een kortere ladder in zijn hand. Die tweede ladder werd in de goot gezet en tegen de pannen gelegd, zodat ze precies met het eind bij de schoorsteen terecht kwamen.

Eerst hielp Meeuwis Hannes naar boven. De jongen kon onmogelijk die zware zak alleen naar boven sjouwen. Maar de boer hielp hem, door van onderen tegen de zak te duwen en die te steunen. Toen Piet op de plaats van zijn bestemming was aangekomen, volgde de Sint. De laatste zorgde er voor, dat hij bij het beklimmen van de tweede ladder telkens met één voet over de dakpannen schuurde.

Dat was natuurlijk om de aandacht der kinderen te trekken.

„Stil eens,” zei Marietje, die juist in de put zat op het ganzenbord en dus wachten moest, „ik hoor wat!”

„Och meid, da's de wind,” meende Kees.

„Nou hoor ik het wéér, heel duidelijk, 't is op ons dak!”

Toen zei moeder, alsof haar een licht opging. „Maar Marietje het is immers Sinterklaasavond?”

„Nou hoor ik ook wat!” riep Jaapje opeens, „heus Kees, Marietje heeft het niet verzonnen, ik hoor nu ook duidelijk, dat er wat op het dak is: homp, homp, homp, zo gaat het, luister maar!”

Ja, nu moest Kees toestemmen, dat het op het dak niet helemaal pluis was.

Juist kwam de boer binnen.

De kinderen bestormden hem met vragen over het lawaai op het dak.

Maar om de aandacht even af te leiden vroeg moeder Kee: „Wel Meeuwis, hoe is het met Aagje?”

„O dat valt mee, vrouw,” verklaarde de boer, „ze is er weer door heen. Ik heb haar een koek gegeven en die at ze lekker op. Blij toe, want ze is één van mijn beste melkkoeien en ik zou...”

„Vader, vader!” werd er van alle kanten geroepen, „hoor nu toch eens, er is wat op ons dak! Hoort u het ook?”

De boer luisterde met aandacht.

„Ja, jullie hebben gelijk, er is iets op het dak.”

„Ik heb al tegen hen gezegd, dat het de Sint wel eens kon zijn,” kwam moeder er tussen.

„Dat moet ik zien!” riep Kees ineens, „ik ga even buiten kijken!”

Maar daarvoor kreeg hij geen kans.

„Jij blijft hier Kees!” zei de boer streng, „als het werkelijk de Sint is, zou je zijn paard aan 't schrikken maken, dan kan de goede man wel van het dak tuimelen. En als het de Sint niet is, dan ga jij voor niets naar buiten.”

„Maar er is toch wat!” hield Kees vol. „Hoor nu maar, daar is het weer!”

Maar nog vóór de boer kon antwoorden, kwam er een stem uit de schoorsteen: „Zijn hier ook zoete kinderen?”

„O!” gilte kleine Jaantje, „daar is een boze vent!” Maar de anderen lachten haar uit.

„Malle meid!” riepen ze, „dat is natuurlijk de Sint!”

Maar ondertussen waren ze zo van streek door dit vreemde gebeuren, dat ze er geen van allen aan dachten antwoord te geven.

Toen klonk de vraag voor de tweede maal en nu luider dan de eerste keer: „Zijn daar ook zoete kinderen?”

De dappersten renden naar de schouw en naar boven kijkend in die lange donkere koker, gilden ze: „Ja Sinterklaas!”

Als antwoord daalde een regen van pepernoten op hun hoofden neer en in het volgende ogenblik lagen ze allen in het hooi te grabbelen naar de begeerde lekkernij.

Opnieuw rolden er een paar handen vol pepernoten naar beneden. Maar nauwelijks waren die weggegrabbeld of weer klonk de stem: „Zijn jullie allemaal heel erg zoet?”

„Ja Sinterklaas!” klonk het eendrachtig.

„Ga dan op zij!” vervolgde de Sint, „dan zal ik jullie pakjes naar beneden gooien. Past op, anders komen ze op jullie hoofden terecht!” Begin maar Piet!”

„Piet is er ook!” zei Kees, „horen jullie wel?”

Moeder Kee kreeg de tranen in de ogen van de pret. Wat was dat een enig idee geweest, zo ècht was het Sinterklaasfeest nog nooit geweest...

(Slot volgt)

Sinterklaas- avond

*'t Klokje slaat al, kleine zus,
Nu maar vlug naar bed!
Eerst je speelgoed opgeruimd,
Dan je schoen gezet!
Droom nu van Sint Nikolaas
En van Piet, zijn knecht,
Want die hebben morgen vast,
Veel er ingelegd.*

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Daar heb je Zwarte Piet

2

'N SINT NIKOLAASVERHAAL DOOR P. DE ZEEUW J-Gzn.

Bij de schoorsteen stond Hannes. Hij haalde het eerste pakje uit de zak en mikte het in de schoorsteen. Toen boog hij zich over het donkere gat, om te luisteren of het geschenk zijn weg had kunnen vinden tussen al de hammen en zijden spek door.

Een doffe plof, gevolgd door een kreet van de kinderen maakten het duidelijk, dat dit inderdaad het geval was.

Een tweede pakje volgde, daarop een derde... maar bij dat derde pakje bleef de doffe plof uit.

„Ik hoor niets, baas,” zei Piet, „zou het pakje niet beneden gekomen zijn?”

Sijmen nam zijn zaklantaarn en lichte in de donkere schacht.

„Warempel,” fluisterde hij, „'t is ergens blijven haken, kijk maar Hannes, zie je het, daar hangt het!”

Hannes bukte zich en zag werkelijk het pakje een paar meter beneden de schoorsteenrand hangen. Het was blijven haken aan een spekhaak, waaraan een ham hing.

„Wat moeten we nou beginnen?” fluisterde Sijmen, „'t hangt veel te diep, om het te kunnen bereiken.” „Wacht maar baas,” zei Hannes gediensig, „dat knap ik wel even op!”

En vóór de Sint het verhinderen kon, had Hannes zijn benen al over de rand van de schoorsteen gegooid en daalde hij af in de donkere schoorsteen-schacht.

„Jongen pas op!” fluisterde Sijmen, „'t is heel gevaarlijk wat je nu doet.”

„Niks hoor,” klonk het dapper terug, „ik houd me goed vast.”

Hij steunde met één voet op een vooruitstekende steen en bukte zich, naar waar hij het pakje zag hangen. Sijmen lichtte hem bij met zijn zaklamp. Ha, daar had hij het te pakken, hij daalde nog iets dieper de schoorsteen in en hield zich toen vast aan een grote kram, waaraan een ham hing en waaraan het pakje was blijven haken.

Hij gaf een flinke ruk en het pakje duikelde naar beneden. Maar die ruk was te hard geweest, want de haak, waaraan de ham hing wipte tegelijk uit de kram en suisde ook naar beneden.

Kees, die het pakje opgeraapt had, kreeg de ham juist op zijn voet en sprong haastig terug. Op zo'n projectiel was hij niet gesteld.

Maar er kwam nog meer naar beneden. Door de schok gleed nu ook de voet van Hannes van de uitstekende steen af en toen...

Toen Kees de ham op zijn voet gekregen had, was hij achteruit gesprongen. Met een beteuterd gezicht keek hij naar de ham, die in het hooi lag.

Opeens sprong hij wel een voet van de grond en gilte: „Daar heb je Zwarte Piet?” Zo hard had hij niet behoeven te schreeuwen, want op hetzelfde ogenblik zagen allen hoe Piet met een doffe slag in het hooi terecht kwam.

„Au!” schreeuwde hij, want hij stootte met zijn zwarte neus precies tegen die harde ham en dat deed lelijk zeer.

De boer en zijn vrouw schoten onmiddellijk toe en de kinderen gilden van angst, omdat het voorwerp van hun schrikfantasieën daar nu vlak vóór hen lag...

„Als die jongen z'n ribben maar niet gebroken heeft,” mompelde Meeuwis.

Voorzichtig tilde hij Zwarte Piet op.

„Heb je nergens pijn, jongen?” vroeg hij, „is er niets gebroken?”

„Dat geloof ik niet baas, mijn knieën doen alleen maar pijn.”

Daar kwam de Sint met een verschrikt gezicht naar binnen draven. Zijn mijter was hij verloren en zijn baard hing scheef aan zijn gezicht.

„Baas, wat is er met Ha... met Zwarte Piet?” riep hij angstig, „de jongen is toch niet dood?” „Nee gelukkig niet, Sinterklaas. Kijk maar, hij krabbelt al weer over-eind.”

Werkelijk stond Piet weer op z'n benen. Maar wat zag hij er uit. Zijn haren, zijn gezicht en zijn kleren, alles zat vol roet. Hij had op zijn tocht naar beneden gewoon de schoorsteen geveegd.

„'t Is gelukkig goed afgelopen,” zei Kee opgelucht. Kom mensen laten we bij de tafel gaan zitten, ik zal gauw chocolademelk koken.”

„Maar ik zie er zo uit vrouw,” zei Piet.

„Vooruit Kees, neem de stoffer en ga jij Piet dan buiten even afborstelen,” beval moeder.

„Wat hebben we weinig cadeautjes,” begon Marietje te zeuren. Kees en Jaap en Teun hebben wat, maar ik heb nog niets.”

„Dat is waar ook,” begon Sinterklaas en hij nam weer een plechtige toon aan, „ik ben zoëven zo geweldig geschrokken, toen ik mijn knecht in de schoorsteen zag verdwijnen, dat ik naar beneden ben gehold en de zak vergeten heb. Die staat nog boven op het dak.”

De Sint wilde aanstonds naar buiten lopen, maar dat behoefde niet. „Wacht maar,” zei de boer, „ik zal die zak wel even halen.”

'n Kwartier later stond de zak midden in de kamer en konden Sijmen en Hannes de surprises gaan uitdelen. Alles verliep nu vlot. De kinderen waren heel gelukkig met hun geschenken en toen moeder de chocolademelk gereed had en er een dikke speculaas bij presenteerde, was de schrik spoedig vergeten en werd het een echt gezellige Sinterklaas-avond.